ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (голям състав)

7 септември 2010 година *

По дело T-532/08

Norilsk Nickel Harjavalta Oy, установено в Espoo (Финландия),

Umicore SA/NV, установено в Брюксел (Белгия),

представлявани от адв. K. Nordlander, avocat,

жалбоподатели,

подпомагани от

Nickel Institute, установено в Торонто (Канада), за което се явяват адв. K. Nordlander, avocat, г-н D. Anderson, QC, г-н S. Kinsella и г-н H. Pearson, solicitors,

встъпила страна,

* Език на производството: английски.

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н P. Oliver и г-н D. Kukovec, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Кралство Дания, за което се явява г-жа B. Weis Fogh, в качеството на представител,

встъпила страна,

с предмет искане за частична отмяна, от една страна, на Директива 2008/58/ЕО на Комисията от 21 август 2008 година за изменение с цел адаптиране към техническия прогрес за тридесети път на Директива 67/548/ЕИО на Съвета за сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно класификацията, опаковането и етикетирането на опасни вещества (ОВ L 246, стр. 1), и от друга страна, на Регламент (ЕО) № 790/2009 на Комисията от 10 август 2009 година за изменение с цел адаптиране към научно-техническия

напредък на Регламент (ЕО) № 1272/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно класифицирането, етикетирането и опаковането на вещества и смеси (ОВ L 235, стр. 1), доколкото тези актове променят класифицирането на някои съединения на никелов карбонат,

ОБЩИЯТ СЪД (голям състав),

състоящ се от: г-н M. Jaeger, председател, г-н J. Azizi (докладчик), г-н A. W. H. Meij, г-н M. Vilaras, г-н N. J. Forwood, г-жа M. E. Martins Ribeiro, г-н O. Czúcz, г-жа I. Wiszniewska-Białecka, г-жа I. Pelikánová, г-жа E. Cremona, г-жа I. Labucka, г-н S. Frimodt Nielsen и г-н K. O'Higgins, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Определение

1 С настоящата жалба жалбоподателите, Norilsk Nickel Harjavalta Oy (предишно OMG Harjavalta Oy, наричано по-нататък „Norilsk Nickel") и Umicore SA/NV, оспорват законосъобразността на класифицирането на някои съединения на никелов карбонат като опасни вещества (наричани по-нататък „оспорените класификации"), които са били включени най-напред в приложение I към Директива 67/548/ЕИО на Съвета от 27 юни 1967 година за сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно класификацията, опаковането и етикетирането на опасни вещества (ОВ L 196, стр. 1;

Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 1, стр. 23), преди да бъдат включени в приложение VI към Регламент (ЕО) № 1272/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно класифицирането, етикетирането и опаковането на вещества и смеси, за изменение и за отмяна на Директиви 67/548/ЕИО и 1999/45/ЕО и за изменение на Регламент (ЕО) № 1907/2006 (ОВ L 353, стр. 1).

2 Оспорените класификации са въведени с Директива 2008/58/ЕО на Комисията от 21 август 2008 година за изменение с цел адаптиране към техническия прогрес за тридесети път на Директива 67/548 (ОВ L 246, стр. 1, наричана по-нататък „обжалваната директива“) и са възпроизведени, с действие от 25 септември 2009 г., в Регламент (ЕО) № 790/2009 на Комисията от 10 август 2009 година за изменение с цел адаптиране към научно-техническия напредък на Регламент (ЕО) № 1272/2008 (ОВ L 235, стр. 1, наричан по-нататък „обжалваният регламент“) (наричани по-нататък заедно „обжалваните актове“).

Правна уредба

Разпоредби на Договорите за ЕО и ФЕС

3 Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО:

„Всяко физическо или юридическо лице може, при същите условия, да заведе иск срещу решенията, които са адресирани до него, или срещу решение, което въпреки формата си на регламент или решение, адресирано до друго лице, го засяга пряко и лично“.

4 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС:

„Всяко физическо или юридическо лице може да заведе иск, съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение“.

Директива 67/548

5 Директива 67/548, така както е изменена по-специално с Директива 92/32/ЕИО на Съвета от 30 април 1992 година относно седмо изменение на Директива 67/548/ЕИО (ОВ L 154, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 11, стр. 86) и с Директива 2006/121/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година за изменение на Директива 67/548/ЕИО, с оглед да я адаптира към Регламент (ЕО) № 1907/2006 относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH) и за създаване на Европейска агенция по химикали (ОВ L 396, стр. 850; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 59, стр. 11), установява правила относно търгуването на определени „вещества“, дефинирани като „химични елементи и техни съединения в естествено състояние или получени чрез производствен процес, който включва и добавки, необходими за стабилизация на продуктите, и примеси, възникнали при използвания производствен процес, но изключва всеки разтворител, който може да бъде отделен, без това да повлияе на стабилността на веществото или да промени неговия състав“.

6 За тази цел Директива 67/548 извършва — в съответствие с член 4, параграф 1 от нея — класифициране на веществата на базата на присъщите им свойства съгласно категориите, въведени с член 2, параграф 2 от същата. Класифицирането на едно вещество като „опасно“ в приложение I към тази директива налага като

предварително условие за търгуването му полагането върху неговата опаковка на задължителен етикет, включващ по-специално символите за опасностите, свързани с използването на веществото и стандартни фрази, посочващи, от една страна, особените рискове, произтичащи от опасностите при използването на веществото, и от друга страна, съвети за безопасното му използване.

7 Съгласно текста на член 4, параграф 3 от Директива 67/548, в редакцията му в сила преди изменението с член 55, параграф 2 от Регламент № 1272/2008:

„Приложение I съдържа списък на веществата, класифицирани съгласно принципите, заложени в параграфи 1 и 2, заедно с техните хармонизирани класифициране и етикетиране. Решението да се включи вещество в приложение I заедно с хармонизираните класифициране и етикетиране, се взима съгласно процедурата, заложен[а] в член 29 [от посочената директива]“.

8 Член 4, параграф 2 от Директива 67/548 предвижда, че „[о]бщите принципи за класифициране и етикетиране на веществата и препаратите се прилагат съгласно критериите в приложение VI, [освен] когато противоположни изисквания за опасни препарати са специфицирани в други директиви“.

9 Точка 1.2 от приложение VI към Директива 67/548 гласи:

„Това приложение поставя основните принципи за управление на класификацията и етикетирането на веществата и препаратите, посочени в член 4 от настоящата директива […]

Адресирана е до всички, за които се отнася (производители, вносители, национални органи) с методи за класификация и етикетиране на опасните вещества и препарати“.

10 Точка 4.1.2 от приложение VI към Директива 67/548 предвижда:

„Ако производителят, дистрибуторът или вносителят има на разположение информация, която показва, че това вещество се класифицира и етикетира в съответствие с критериите, дадени в точк[и] 4.2.1, 4.2.2 или 4.2.3, той временно етикетира веществото в съответствие с тези критерии, на основата на оценка на доказателство от компетентно лице“.

11 Съгласно точка 4.1.3 от приложение VI към Директива 67/548 „[п]роизводителят, дистрибуторът или вносителят, колкото е възможно по-скоро, подава документи, обобщаващи цялата информация на държавата членка, в която веществото се разпространява на пазара“.

12 В точка 4.1.4 от приложение VI към Директива 67/548 се пояснява, както следва:

„Освен това, производител, дистрибутор или вносител, който има нови данни, които са от значение за класификацията и етикетирането на веществото в съответствие с критериите в точки 4.2.1, 4.2.2 или 4.2.3, предоставя тези данни колкото е възможно по-скоро на държавата членка, в която веществото се разпространява на пазара“.

13 Точка 4.1.5 от приложение VI към Директива 67/548 гласи следното:

„За да се получи колкото е възможно по-скоро хармонизирана класификация за Общността чрез процедурата, определена в член 28 от настоящата директива, държавите членки, които имат съответната налична информация, която обосновава класификацията на веществото в една от тези категории, независимо дали е получена или не от производителя, предават тази информация на Комисията, колкото е възможно по-скоро, заедно с предложение за класификация и етикетиране.

Комисията предава на държавите членки предложението за класификация и етикетиране, така както е получено. Всяка държава членка може да поиска от Комисията получената от нея информация.

[…]“

Процедура за адаптиране на Директива 67/548 към техническия прогрес

14 По силата на член 28 от Директива 67/548 измененията, необходими за адаптиране на приложенията ѝ към техническия прогрес, се приемат в съответствие с процедурата, заложена в член 29 от същата директива. В рамките на тази процедура на основание член 5, параграф 1 от Решение 1999/468/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година за установяване на условията и реда за упражняване на изпълнителните правомощия, предоставени на Комисията (ОВ L 184, стр. 23;

Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 159), във връзка с точка 1 от приложение III към Регламент (ЕО) № 807/2003 на Съвета от 14 април 2003 година относно адаптирането към Решение № 1999/468/ЕО на разпоредбите за комитетите, които подпомагат Комисията при упражняване на изпълнителните ѝ правомощия, установени в инструментите на Съвета, приети съгласно консултативната процедура (единодушие) (ОВ L 122, стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 160), Европейската комисия се подпомага от комитет, съставен от представителите на държавите членки и председателстван от представителя на Комисията. Според член 5, параграф 3 от посоченото решение Комисията приема предвидените мерки, ако те са в съответствие със становището на комитета. Член 5, параграф 4 от решението обаче предвижда, че когато предвидените мерки не са в съответствие със становището на комитета или ако не е предоставено становище, Комисията сезира Съвета и информира Европейския парламент.

Частична отмяна, изменение и замяна на Директива 67/548 от Регламент № 1272/2008

15 Директива 67/548 е частично отменена, изменена и заменена от Регламент № 1272/2008, считано от 20 януари 2009 г. Този регламент цели по-специално въвеждането на глобална хармонизирана система за класифициране и етикетиране на химикали, така както е разработена в рамките на Организацията на обединените нации (съображения 5—8 от Регламент № 1272/2008).

16 Макар член 55, параграф 11 от Регламент № 1272/2008 да гласи, че „[п]риложение I [от Директива 67/548] се заличава“, приложение VI към посочения регламент не съдържа, към момента на влизането му в сила, оспорените класификации, в процедурата по приемането на които се наблюдава значително закъснение, а само класификациите, включени в рамките на предишните адаптации на Директива 67/548 към техническия прогрес, включително предвидените от Директива 2004/73/ЕО на Комисията от 29 април 2004 година относно двадесет и девето адаптиране към техническия прогрес на Директива 67/548

(ОВ L 152, стр. 1, поправка в ОВ L 216, 2004 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 46, стр. 3).

17 В това отношение съображение 53 от Регламент № 1272/2008 предвижда следното:

„С цел в пълна степен да се отчетат дейността и опитът, натрупани по Директива 67/548[…], в това число класифицирането и етикетирането на конкретни вещества, включени в приложение I към Директива 67/548[…], всички съществуващи хармонизирани класификации следва да се преобразуват в нови хармонизирани класификации, използващи новите критерии. Нещо повече, тъй като прилагането на настоящия регламент е отложено и хармонизираните класификации в съответствие с критериите на Директива 67/548[…] са валидни за класифицирането на вещества и смеси през последващия преходен период, всички съществуващи хармонизирани класификации следва също да се включат в непроменен вид в приложение към настоящия регламент. Подчиняването на всички бъдещи хармонизирани класификации на настоящия регламент следва да предотврати разминаването в хармонизираните класификации на едно и също вещество според съществуващите и новите критерии“.

18 Член 36 от Регламент № 1272/2008, озаглавен „Хармонизиране на класифицирането и етикетирането на веществата“, предвижда по-конкретно:

„1. Вещество, отговарящо на критериите, посочени в приложение I за следните класове, по правило подлежи на хармонизирано класифициране и етикетиране в съответствие с член 37:

а) респираторна сенсибилизация, категория 1 (приложение I, раздел 3.4);

б) мутагенност за зародишните клетки, категория 1A, 1B или 2 (приложение I, раздел 3.5);

в) канцерогенност, категория 1A, 1B или 2 (приложение I, раздел 3.6);

г) токсичност за репродукцията, категория 1A, 1B или 2 (приложение I, раздел 3.7).

[…]“

19 По силата на член 37 от Регламент № 1272/2008, озаглавен „Процедури за хармонизиране на класифицирането и етикетирането на веществата“:

„1. Компетентният орган може да внесе в Агенцията предложение за хармонизирано класифициране и етикетиране на вещества и, когато е уместно, специфична пределна концентрация или M-коефициенти, или предложение за преразглеждането им.

[…]

2. Производител, вносител или потребител надолу по веригата на дадено вещество може да внесе в Агенцията предложение за хармонизирано класифициране и етикетиране на това вещество и, когато е уместно, за специфична пределна концентрация или M-коефициенти, при условие че в част 3 от приложение VI не се съдържа вписване за веществото по отношение класа на опасност или подразделението, обхванати от предложението.

[…]

4. Комитетът за оценка на риска към Агенцията, създаден съгласно член 76, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕО) № 1907/2006, дава становище по всяко предложение, внесено в съответствие с параграфи 1 или 2 в срок от 18 месеца от получаването на предложението, като дава възможност на заинтересованите страни да представят съображенията си. Агенцията препраща това становище и евентуалните съображения във връзка с него на Комисията.

5. Когато Комисията счете за целесъобразно да бъдат хармонизирани класифицирането и етикетирането на дадено вещество, тя внася без неоправдано забавяне проект за решение относно включването на това вещество, заедно със съответната класификация и елементи на етикетиране, в таблица 3.1 на част 3 от приложение VI и, когато е уместно, специфичните пределни концентрации или М-коефициенти.

В таблица 3.2 на част 3 от приложение VI при спазване на същите условия се прави съответното вписване в срок до 31 май 2015 г.

Тази мярка, предназначена да измени несъществени елементи от настоящия регламент, се приема в съответствие с процедурата по регулиране с контрол, посочена в член 54, параграф 3 […]

6. Производители, вносители или потребители надолу по веригата, разполагащи с нова информация, която може да доведе до промени в хармонизираната класификация и елементи на етикетиране на вещество в част 3 от приложение VI, внасят предложение в съответствие с параграф 2, втора алинея до компетентния орган в една от държавите членки, в които веществото е пуснато на пазара“.

20 Съгласно член 53 от Регламент № 1272/2008, озаглавен „Адаптиране към техническия и научния прогрес“:

„1. Комисията може да коригира и адаптира […] приложения I—VII, в съответствие с техническия и научния прогрес, включително като отчита надлежно развитието на [глобалната хармонизирана система за класифициране и етикетиране на химикали …]. Тези мерки, предназначени да изменят несъществени елементи на настоящия регламент, се приемат съгласно процедурата по регулиране с контрол, посочена в член 54, параграф 3[…]“.

21 Според член 54 от Регламент № 1272, озаглавен „Процедура на комитет“:

„1. Комисията се подпомага от комитета, създаден съгласно член 133 от Регламент (ЕО) № 1907/2006.

[…]

3. При позоваване на настоящия параграф се прилагат член 5а, параграфи 1—4 и член 7 от Решение 1999/468[…], като се вземат предвид разпоредбите на член 8 от него.

[…]“.

22 Член 5а от Решение 1999/468, изменено с Решение 2006/512/ЕО на Съвета от 17 юли 2006 година (ОВ L 200, стр. 11; Специално издание на български език,

2007 г., глава 1, том 6, стр. 163), урежда „[п]роцедура по регулиране с контрол“, в рамките на която по силата на параграф 1 от посочения член „[к]омисията се подпомага от регулаторен комитет, съставен от представителите на държавите членки и председателстван от представителя на Комисията“. Според член 5а, параграф 3 от това решение, когато предвидените от Комисията мерки съответстват на становището на комитета, Комисията внася незабавно проекта за мерки в Европейския парламент и в Съвета за контрол и може да ги приеме само ако в тримесечен срок нито Европейският парламент, нито Съветът са отхвърлили този проект. Член 5а, параграф 4 от решението предвижда, че когато мерките, предвидени от Комисията, не съответстват на становището на комитета или ако няма такова становище, Комисията внася незабавно предложение за мерките в Съвета и същевременно го изпраща на Европейския парламент.

Регламенти (ЕИО) № 793/93 и (ЕО) № 1907/2006

23 Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета от 23 март 1993 година относно оценка и контрол на рисковете от съществуващите вещества (ОВ L 84, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 197), изменен, предвижда съгласно четвъртото си съображение разпределение и съгласуване на отговорностите между държавите членки, Комисията и индустриалците в областта на оценката на рисковете от произведените, внесени и/или използвани от посочените индустриалци вещества. Така членове 3 и 4 от този регламент предвиждат задължение за производителите и вносителите на посочените вещества да съобщят определени релевантни данни в зависимост от обема на производство и на внос.

24 Съгласно член 8, параграф 1 от Регламент № 793/93 Комисията изготвя списъци на веществата, които изискват приоритетна оценка на рисковете. За всяко от тези вещества се определя компетентен орган на държавата членка за докладчик за целите на оценката на посочените рискове за човека и околната среда (член 10, параграфи 1—3 от Регламент № 793/93).

25 В това отношение член 9, член 10, параграф 2 и член 12 от Регламент № 793/93 предвиждат задължение за производителите и вносителите да предоставят при нужда допълнителна информация или да извършват изпитвания за получаване на липсващите данни, необходими за оценката на риска. При предвидените в член 12, параграф 3 от посочения регламент условия изпитванията могат да се извършат от един или повече производители или вносители, действащи от името на други засегнати производители или вносители. Освен това, по силата на член 9, параграф 3 от същия регламент производителите и вносителите могат, като посочат основанията за това, да изискат от докладчика да бъдат освободени от някои или всички допълнителни изпитвания на основание, че дадената информация е ненужна за оценката на риска, или е невъзможно да бъде получена; те могат също да поискат по-дълъг срок, когато обстоятелствата го изискват.

26 След като приключи оценката си на рисковете, докладчикът може — ако е необходимо — да предложи стратегия или мерки за ограничаване на идентифицираните рискове (член 10, параграф 3 от Регламент № 793/93). Въз основа на оценката на рисковете и на препоръчаната от докладчика стратегия Комисията предоставя предложение относно резултатите от оценката на рисковете от приоритетните вещества и при необходимост, препоръка за подходяща стратегия за ограничаването на тези рискове с цел приемането им в съответствие с посочената в член 15 от Регламент № 793/93 процедура на комитет. На основата на така приетата оценка на риска и препоръчана стратегия Комисията решава, когато е необходимо, да предложи мерки на Общността в рамките на Директива 76/769/ЕИО на Съвета от 27 юли 1976 година за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно ограниченията за пускането на пазара и употребата на някои опасни вещества и препарати (ОВ L 262, стр. 201; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 3, стр. 133), изменена, или в рамките на други съществуващи подходящи инструменти на Общността (член 11, параграфи 1—3 от Регламент № 793/93).

27 Регламент № 793/93 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията,

оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и Директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, стр. 1, поправки в ОВ L 136, 29.5.2007 г., стр. 3, ОВ L 36, 5.2.2009 г., стр. 84, ОВ L 118, 12.5.2010 г., стр. 89; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3, наричан по-нататък „Регламентът REACH“).

28 Според текста на член 1, параграф 1 от Регламента REACH той цели по-специално да гарантира високо ниво на защита на здравето на човека и околната среда. За тази цел той предвижда разпоредби за вещества и препарати по смисъла на член 3 от него, които се прилагат за производството, пускането на пазара или употребата на такива вещества в самостоятелен вид, в препарати или в изделия, както и за пускането на пазара на препарати (член 1, параграф 2 от Регламента REACH). Така според член 1, параграф 3 от Регламента REACH той се основава на принципа, че производителите, вносителите и потребителите надолу по веригата са длъжни да произвеждат, пускат на пазара или употребяват вещества, които нямат неблагоприятно въздействие върху здравето на човека или околната среда, както и на принципа за предпазливост.

29 По силата на правилото „няма данни, няма пазар“, установено в член 5 от Регламента REACH, и на задълженията, предвидени в членове 6 и 7 от този регламент, производителите и вносителите, чието производство или внос на съответното вещество надхвърля количеството от един тон на година, са длъжни да нотифицират и да заявят за регистрация това вещество пред Европейската агенция по химикали (ECHA). За тази цел в съответствие с членове 10 и 13 от Регламента REACH те трябва да изготвят подробно техническо досие, съдържащо информация за съответното вещество, включително данни относно неговото производство, употребите му, неговите класификации и характерните му свойства, които данни при необходимост трябва да са доказани чрез подходящи изпитвания или чрез резултатите от релевантни изследвания.

Обстоятелства в основата на спора

Жалбоподатели и засегнати вещества

30 Единият от жалбоподателите, Norilsk Nickel, е дружество, учредено по финландското право, произвеждащо никелов хидроксикарбонат, както и междинни и крайни продукти на основата на никел като катоди, плочи и никелови соли. Това дружество се контролира от OJSC Mining and Metallurgical Company Norilsk Nickel — дружество, учредено по руското право и един от основните световни производители на никел. Другият жалбоподател, Umicore, е учредено по белгийското право дружество, внасящо в Белгия производни продукти на никела, включително никелов хидроксикарбонат с произход от трети страни.

31 Оспорените класификации се отнасят до група от четири съединения, свързани с никелов карбонат, а именно никелов хидроксикарбонат, чист никелов карбонат и две други съединения на основата на никел, образуващи никелова сол (наричани по-нататък „никелови карбонати“). Веществото, с което основно се търгува, е никеловият хидроксикарбонат, известно и като „основен никелов карбонат“ или като „никелов киселинен карбонат“.

Процедура относно оценка на рисковете от никеловите карбонати

32 През 2000 г., приемайки Регламент (ЕО) № 2364/2000 от 25 октомври 2000 година относно четвъртия списък с приоритетни вещества, предвидени по силата

на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета (ОВ L 273, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 151), Комисията включва чистия никелов карбонат в четвъртия списък на приоритетните вещества. Датската Агенция за защита на околната среда (Danish Environmental Protection Agency, наричана по-нататък „DEPA“) е определена като докладчик за оценката на рисковете от това вещество. След разискване обхватът на оценката на рисковете от чистия никелов карбонат е разширен, като са включени четири съединения, принадлежащи към групата на никеловите карбонати. По това време основните производители на никелови карбонати в Европа са, от една страна, OMG Harjavalta (наричано по-нататък „OMG“), чиято дейност в сектора на никела междувременно е изкупена от един от жалбоподателите, Norilsk Nickel, от друга страна — Pharmacie centrale de France SA (наричано по-нататък „PCF“), и на последно място — Königswarter & Ebell GmbH (наричано по-нататък „Königswarter“). Освен това другият жалбоподател, Umicore, внася никелови карбонати в Белгия. OMG е натоварено с комуникацията с DEPA от името на другите дружества за целите на оценката на рисковете от никеловите карбонати по силата на релевантните разпоредби на Регламент № 793/93.

33 На 20 ноември 2002 г. OMG уведомява DEPA за липсата на токсикологични данни за хора, що се отнася до никеловия хидроксикарбонат и за намерението си да поиска дерогация на основание член 9, параграф 3 от Регламент № 793/93 (вж. точка 25 по-горе).

34 С молба, подадена до DEPA на 27 май 2003 г., OMG, PCF, Königswarter и Umicore подават искане на основание член 9, параграф 3 от Регламент № 793/9, целящо да бъдат освободени от задължението да предприемат определени изпитвания и от това да съобщават данни относно токсичността на никеловия хидроксикарбонат за здравето на хората и за околната среда (наричано по-нататък „изявление за дерогация“).

Процедура, довела до оспорените класификации

35 На 16 април 2004 г. DEPA представя пред Европейското бюро за химически вещества (наричано по-нататък „ЕСВ“) — орган на Комисията с предишно седалище в Испра (Италия) и заменен от ECHA, както и пред техническия комитет за класификацията и етикетирането на опасни вещества (наричан по-нататък „CTCE“), формално предложение за актуализиране на класификацията на никелови карбонати на основание Директива 67/548.

36 На заседание, проведено на 20 и 21 април 2004 г., работната група от експерти, специалисти в областите на канцерогенност, мутагенност и токсичност за репродукцията, обсъжда предложената класификация, доколкото тя се отнася до рисковете канцерогенност и мутагенност.

37 CTCE обсъжда предложението за класификация по време на заседанията си от 12—14 май 2004 г. и 21—24 септември 2004 г. В хода на нейното заседание от 21—24 септември 2004 г. е взето решение да се препоръча предложението за актуализирана класификация на никеловите карбонати и тя да се включи в проекта на предложение за директива за изменение с цел адаптиране към техническия прогрес за тридесети път на Директива 67/548, който следва да се предаде на Комисията.

38 През ноември 2005 г. DEPA повторно излага предложението си за адаптирана класификация на никеловите карбонати на основание Директива 67/548, от една страна, в проект на доклад за оценката на рисковете от никеловите карбонати, и от друга страна, в проект за доклад за оценката на рисковете от никела и никеловите съединения, в който се посочва по-специално, че класирането на

никеловите карбонати в категория 3 на мутагенните вещества (фраза R 68) е „обосновано от изявлението за дерогация“.

39 Въз основа на препоръката на СТСЕ от септември 2004 г. комитетът по смисъла на член 29 от Директива 67/548 във връзка с член 5, параграф 1 от Решение 1999/468 и с точка 1 от приложение III към Регламент № 807/2003 (вж. точка 14 по-горе) се произнася по време на заседанието си от 16 февруари 2007 г. в полза на предложението за директива за изменение с цел адаптиране към техническия прогрес за тридесети път на Директива 67/548, в което се възпроизвежда предложението за адаптирана класификация на никеловите карбонати.

40 През март 2007 г. този проект за предложение е нотифициран на Комитета по технически бариери в търговията към Световната търговска организация (СТО) (наричан по-нататък „комитетът ОТС“). На 7 ноември 2007 г. Комисията отговаря писмено на становищата, представени от трети страни. След разискванията, проведени на заседанието на комитета ОТС, на 9 ноември 2007 г., Комисията решава да отложи приемането на обжалваната директива, за да даде възможност да ѝ бъдат представени други писмени становища и за да се извърши повторно разглеждане на проекта за предложение в рамките на комитета ОТС. На 12 март 2008 г. Комисията отговаря писмено на втора група писмени становища, а проектът за предложение е преразгледан на заседанието на комитета ОТС от 19 март 2008 г.

41 На 21 август 2008 г. Комисията приема обжалваната директива и в частност предложението за адаптирана класификация на никеловите карбонати в съответствие с процедурата, предвидена в членове 28 и 29 от Директива 67/548 във връзка с член 5 от Решение 1999/468 и с точка 1 от приложение III към Регламент № 807/2003 (вж. точка 14 по-горе).

42 Оспорените класификации, съдържащи се в приложение 1E от обжалваната директива, по-същество са следните:

„Индекс №	Химично наименование	Класификация	Етикетиране
[…]	[…]	[…]	[…]
028-010-00-0	никелов карбонат; основен никелов карбонат; въглеродна киселина, никелова (2+) сол; […] въглеродна киселина, никелова сол; […] [μ-[карбонато(2-)-O:O']] дихидрокситриникел; […] [карбонато(2-)] тетрахидрокситриникел […]	Carc. Cat. 1; R49 Muta. Cat. 3; R68 Repr. Cat. 2; R61 T; R48/23 Xn; R20/22 Xi; R38 R42/43 N; R50-53	T; N R: 49-61-20/22-38-42/ 43-48/23-68-50/53 S: 53-45-60-61
[…]	[…]	[…]	[…] “

43 На 10 август 2009 г. Комисията приема обжалвания регламент, по-специално на основание член 53 от Регламент № 1272/2008.

44 С обжалвания регламент оспорените класификации са добавени в приложение VI към Регламент № 1272/2008 с действие от 25 септември 2009 г.

45 Съображения 1—3 от обжалвания регламент гласят следното:

„1. Част 3 от приложение VI към Регламент […] № 1272/2008 съдържа два списъка на хармонизирани класификация и етикетиране на опасните вещества. Таблица 3.1 съдържа списък на хармонизираните класификация и етикетиране на опасните вещества въз основа на критериите, определени в части 2—5 от приложение I към Регламент […] № 1272/2008. Таблица 3.2 съдържа списък на хармонизираните класификация и етикетиране на опасните вещества въз основа на критериите, определени в приложение VI към Директива 67/548[…]. Посочените два списъка трябва да бъдат изменени, за да бъдат включени в тях актуализирани класификации за вещества, за които вече е била извършена хармонизирана класификация, и за да бъдат включени нови хармонизирани класификации. Освен това е необходимо да се заличат вписванията за някои вещества.

2. Необходимо е да се измени приложение VI към Регламент […] № 1272/2008, за да бъдат отразени приетите неотдавна изменения на приложение I към Директива 67/548[…], въведени с [обжалваната …] директива и с Директива 2009/2/ЕО на Комисията от 15 януари 2009 година за изменение с цел адаптиране към техническия прогрес за тридесет и първи път на Директива 67/548[…]. Посочените мерки представляват адаптиране към научно-техническия напредък по смисъла на член 53 от Регламент […] № 1272/2008.

3. Съображение 53 от Регламент […] № 1272/2008 подчертава, че следва в пълна степен да се отчитат извършената дейност и натрупаният опит по Директива 67/548[…], в това число във връзка с класифицирането и етикетирането на конкретни вещества, включени в приложение I към посочената директива“.

46 Член 1 от обжалвания регламент предвижда по-специално:

„Част 3 от приложение VI към Регламент […] № 1272/2008 се изменя, както следва:

Таблица 3.1 се изменя, както следва:

а) Вписванията, съответстващи на вписванията от приложение I, се заменят с вписванията от посоченото приложение;

б) Вписванията от приложение II се добавят по реда на вписванията от таблица 3.1;

[…]

Таблица 3.2 се изменя, както следва:

а) Вписванията, съответстващи на вписванията от приложение IV, се заменят с вписванията от посоченото приложение;

б) Вписванията от приложение V се добавят по реда на вписванията от таблица 3.2;

[…]“

47 Според член 2 от обжалвания регламент:

„1. Настоящият регламент влиза в сила на двадесетия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*.

2. Член 1 се прилага от 1 декември 2010 г.

3. Хармонизираните класификации по част 3 от приложение VI към Регламент […] № 1272/2008, изменен с настоящия регламент, могат да бъдат прилагани преди 1 декември 2010 г.“

48 Оспорените класификации, съдържащи се в приложения I и IV от обжалвания регламент, по-същество са следните:

„Приложение I

Индексен №	Международна химична идентификация	Класификация		Етикетиране	
		Код/кодове на класа и категорията на опасност	Код/кодове на предупреждението за опасност	Код/кодове на пиктограмата и сигналната дума	Код/кодове на предупреждението за опасност
[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]

028-010-00-0	nickel carbonate; basic nickel carbonate; carbonic acid, nickel (2+) salt; [...] carbonic acid, nickel salt; [...] [μ-[carbonato(2-)-O:O']] dihydroxy trinickel; [...] [carbonato(2-)] tetrahydroxytrinickel […]	Carc. 1A Repr. 1B Muta. 2 STOT RE 1 Acute Tox. 4 * Acute Tox. 4 * Skin Irrit. 2 Resp. Sens. 1 Skin Sens. 1 Aquatic Acute 1 Aquatic Chronic 1	H350i H341 H360D*** H372** H332 H302 H315 H334 H317 H400 H410	GHS08 GHS07 GHS09 Dgr	H350i H341 H360D*** H372** H332 H302 H315 H334 H317 H410
[…]	[…]	[…]	[…]	[…]	[…]“

„Приложение IV

Индексен №	Международна химична идентификация	Класификация	Етикетиране
[…]	[…]	[…]	[…]

028-010-00-0	nickel carbonate; basic nickel carbonate; carbonic acid, nickel (2+) salt; [...] carbonic acid, nickel salt; [...] [μ-[carbonato(2-)-O:O']] dihydroxy trinickel; [...] [carbonato(2-)] tetrahydroxytrinickel [...]	Carc. Cat. 1 ; R49 Muta. Cat. 3 ; R68 Repr. Cat. 2 ; R61 T ; R48/23 Xn ; R20/22 Xi ; R38 R42/43 N ; R50-53	T ; N R : 49-61-20/22-38- 42/43-48/23-68-50/53 S : 53-45-60-61
[…]	[…]	[…]	[…] “

Производство и искания на страните

49 Жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 5 декември 2008 г.

50 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 18 декември 2008 г. Nickel Institute — сдружение, представляващо на европейско и световно равнище интересите на 24-ма производители на никел — подава молба за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на жалбоподателите. С определение от 1 април 2009 г. председателят на трети състав на Общия съд допуска встъпването.

51 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд на 13 март 2009 г., Комисията повдига възражение за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник на Общия съд и прави искане да се обяви, че липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество на основание член 113 от същия правилник. Жалбоподателите представят становището си по възражението и по искането на 29 април 2009 г. На 13 май 2009 г. Nickel Institute представя писмено становище при встъпване, ограничено само до въпроса за допустимостта.

52 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 6 април 2009 г., Кралство Дания прави искане за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията. С определение от 17 юни 2009 г. председателят на трети състав на Общия съд допуска встъпването.

53 В своята жалба и в становището си по възражението за недопустимост жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, искат от Общия съд:

— да отхвърли възражението за недопустимост и да обяви жалбата за допустима,

— да отмени вписването в таблицата на приложение 1Е към обжалваната директива, съответстващо на оспорените класификации (индексен номер 028-010-00-0),

— да отмени „решението“ на Комисията да основе оспорените класификации на изявлението за дерогация,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

54 С възражението си за недопустимост Комисията иска от Общия съд:

— като главно искане — да отхвърли жалбата с мотива, че е останала без предмет,

— при условията на евентуалност — да обяви жалбата за явно недопустима,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

55 С отделна молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 3 ноември 2009 г., в отговор на писмен въпрос на Общия съд жалбоподателите молят да им се позволи да променят своите искания и правни основания за отмяна, така че те да обхванат и оспорените класификации, така както са възпроизведени в обжалвания регламент.

56 В молбата си за промяна на исканията и на основанията за отмяна жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, по същество искат от Общия съд:

— да уважи молбата им за промяна на исканията и на правните основания за отмяна, така че те да обхванат и вписванията в таблиците в приложения I и IV към обжалвания регламент, съответстващи на оспорените класификации (индексен номер 028-010-00-0),

— да отхвърли възражението за недопустимост,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

57 С молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 9 ноември 2009 г., Комисията посочва, че не се противопоставя на промяната на исканията и на правните основания за отмяна, като същевременно уточнява, че това предполага молбата за промяна да бъде подадена преди изтичането на срока за обжалване на обжалвания регламент.

58 С писмо от 19 ноември 2009 г. председателят на трети състав на Общия съд уведомява жалбоподателите за решението си да допусне промяна на техните искания и на правните им основания за отмяна.

59 С молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 21 декември 2009 г., жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, изтъкват в отговор на писмен въпрос на Общия съд, че жалбата им във всички случаи е допустима, поради факта че на 1 декември 2009 г. е влязъл в сила член 263, четвърта алинея ДФЕС. С молба, подадена на същата дата, Комисията оспорва това становище.

60 На основание член 14 от Процедурния правилник на Общия съд и по предложение на председателя на Общия съд след изслушване на страните съобразно член 51 от посочения правилник, на 14 януари 2010 г. Общият съд решава да препрати делото на разширен съдебен състав (голям състав) за произнасяне по възражението за недопустимост.

От правна страна

61 По силата на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник, ако някоя от страните поиска това, Общият съд може да се произнесе по възражението за недопустимост, без да разглежда спора по същество. Съгласно параграф 3 от същия член производството преминава в устна фаза, освен ако Общият съд не реши друго.

62 В конкретния случай Общият съд счита, че разполага с достатъчно данни от материалите по преписката, и решава се произнесе с мотивирано определение, без да провежда устната фаза на производството.

По приложимостта на член 263, четвърта алинея ДФЕС

Доводи на страните

63 Комисията счита, че последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС е неприложима в настоящия случай.

64 От постоянната съдебна практика следвало, че допустимостта на жалбата следва да се преценява с оглед на положението към момента на подаването ѝ. Освен това прилагането на член 263, четвърта алинея ДФЕС за жалбите, подадени преди 1 декември 2009 г., ще има произволни последици според това дали Общият съд се произнася преди или след тази дата.

65 От това Комисията прави извода, че член 263, четвърта алинея ДФЕС се прилага само за жалбите, подадени след 30 ноември 2009 г. В случая първоначалната жалба е подадена на 5 декември 2008 г., а молбата за промяна на исканията и на правните основания за отмяна — преди 1 декември 2009 г., поради което член 263 ДФЕС не се отразявал на настоящото производство.

66 Жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, считат, че условията за допустимост по член 263, четвърта алинея ДФЕС, се прилагат за всички спорове, висящи пред Общия съд към датата на влизане в сила на Лисабонския договор — 1 декември 2009 г.

Съображения на Общия съд

67 Следва най-напред да се отбележи, че по отношение на обжалвания регламент срокът за обжалване по член 230, пета алинея ЕО изтича на 30 ноември 2009 г., тоест при действието на Договора за ЕО, както и че жалбоподателите са подали молбата си за промяна на исканията и на правните основания за отмяна преди тази дата. Към датата на влизане в сила на член 263 ДФЕС — 1 декември 2009 г., всяко евентуално искане за отмяна, подадено срещу обжалвания регламент, във всички случаи би било недопустимо поради неспазване на срока за обжалване, предвиден в шестата му алинея, която възпроизвежда текста на член 230 ЕО пета алинея. Тези съображения се прилагат на още по-силно основание mutatis mutandis към искането за отмяна на обжалваната директива и на твърдяното „решение“ оспорените класификации да се основат на изявлението за дерогация, подадено на 5 декември 2008 г.

68 Позициите на страните са различни по въпроса дали член 263, четвърта алинея ДФЕС, и по-специално последната част от изречението, се прилага ratione temporis към настоящия случай. По-конкретно, жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, считат, че предвидените в този текст променени условия за допустимост по отношение на подзаконовите актове имат незабавно приложение и следователно правят искането им за частична отмяна на обжалваните актове допустимо, без да е необходимо да доказват, че са лично засегнати от оспорените класификации. Комисията обаче счита, че тази разпоредба не се прилага за настоящото производство, тъй като допустимостта на жалбите трябва да се преценява с оглед на условията за допустимост, които са в сила към момента на подаването им.

69 В това отношение следва да се констатира, че Договорът за ФЕС не предвижда специална преходна разпоредба, уреждаща въпроса дали член 263, четвърта алинея ДФЕС се прилага за висящи към 1 декември 2009 г. съдебни производства.

70 Що се отнася по-специално до въпроса за приложимостта във времето на правилата, установяващи условията за допустимост на жалба за отмяна, подадена от частноправен субект пред съд на Съюза, установена съдебна практика е, от една страна, че в съответствие с максимата tempus regit actum (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 юли 1971 г. по дело Henck, 12/71, Recueil, стр. 743, точка 5) въпросът за допустимостта на жалбата се решава въз основа на правилата, които са в сила към датата на подаването ѝ (Решение на Съда от 8 май 1973 г. по дело Campogrande/Комисия, 60/72, Recueil, стр. 489, точка 4; вж. също в този смисъл и по аналогия Определение на председателя на Съда от 22 февруари 2008 г. по дело Kozlowski, C-66/08, непубликувано в Сборника, точка 7), и от друга страна, че условията за допустимост на жалбата се преценяват към момента на подаването ѝ (Решение на Съда от 18 април 2002 г. по дело Испания/Съвет, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 и C-22/01, Recueil, стр. I-3439, точка 23, Решение на Общия съд от 21 март 2002 г. по дело Shaw и Falla/Комисия, T-131/99, Recueil, стр. II-2023, точка 29 и Решение на Общия съд от 9 юли 2008 г. по дело Alitalia/Комисия, T-301/01, Сборник, стр. II-1753, точка 37), като поправки на жалбата са възможни само когато са направени преди

изтичането на срока за обжалване (Решение на Съда от 27 ноември 1984 г. по дело Bensider и др./Комисия, 50/84, Recueil, стр. 3991, точка 8).

71 Противоположното решение впрочем би довело до опасност от произвол в правораздаването, тъй като тогава допустимостта на жалбата ще зависи от датата, между другото несигурна, на произнасяне на решението на Общия съд, с което се приключва производството (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 12 ноември 1981 г. по дело Salumi и др., 212/80—217/80, Recueil, стр. 2735, точка 14).

72 В настоящия случай към момента на подаването на жалбата, а именно на подаването както на първоначалната жалба, така и на молбата за промяна на исканията и на правните основания за отмяна, условията за допустимост на жалбата се уреждат от член 230 ЕО. Поради това с оглед на припомнената в точка 70 по-горе съдебна практика въпросът за допустимостта на настоящата жалба трябва да се реши въз основа на този член. Освен това, дори да се допусне, че в настоящия случай член 263, четвърта алинея ДФЕС, и по-специално краят на изречението от текста на тази разпоредба, би могъл да предостави процесуална легитимация на жалбоподателите, каквато те нямат по член 230, четвърта алинея ЕО, същата не може да се вземе предвид за целите на преценката на допустимостта на настоящата жалба, тъй като срокът за обжалване, по смисъла както на член 230, пета алинея ЕО, така и на член 263, шеста алинея ДФЕС, вече е изтекъл към 1 декември 2009 г. — датата на влизане в сила на член 263 ДФЕС.

73 Това съображение не се омаловажава от тезата, че член 263 ДФЕС е част от процесуалните норми, по отношение на които съдебната практика е признала, че за разлика от материалноправните норми или тези по същество, те по правило следва да се прилагат към всички висящи спорове от момента на влизането им в сила (Решение на Съда по дело Salumi и др., точка 71 по-горе, точка 9, Решение на Съда от 9 март 2006 г. по дело Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Recueil, стр. I-2263, точка 19 и Решение на Съда от 28 юни 2007 г. по дело Dell'Orto, C-467/05, Сборник, стр. I-5557, точка 48). Всъщност, дори да се допусне, че въпросът за правораздавателните правомощия спада към областта на процесуалните норми (вж. в този смисъл Решение по дело Dell'Orto, посочено по-горе, точка 49), трябва да се констатира, че предвид посочената в точки 70

и 71 по-горе съдебна практика за определянето на приложимите разпоредби, с оглед на които трябва да се преценява допустимостта на жалба за отмяна, подадена срещу акт на Съюза, следва да се приложи максимата tempus regit actum.

74 От това следва, че член 263, четвърта алинея ДФЕС не е приложим за настоящия случай.

75 При това положение допустимостта на настоящата жалба следва да се разгледа с оглед на член 230, четвърта алинея ЕО.

По допустимостта на настоящата жалба

Доводи на страните

76 В подкрепа на възражението си за недопустимост и на искането си да се обяви, че липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, основани на членове 113 и 114 от Процедурния правилник, Комисията поддържа, че приложение I към Директива 67/548 е отменено с член 55, параграф 11 от Регламент № 1272/2008 на 20 януари 2009 г., включително оспорените класификации, така както са въведени с обжалваната директива, и че като автоматична последица от това обжалваната директива, изменяща това приложение, е отменена на същата дата и вече не произвежда правно действие. Така искането за частична отмяна на обжалваната директива било останало без предмет по смисъла на член 113 от Процедурния правилник.

77 Дори да се допусне, че случаят не е такъв, според Комисията оспорените класификации, предвидени в обжалваните актове, не засягат жалбоподателите нито пряко, нито лично по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

78 На последно място, искането за отмяна на твърдяното „решение“ на Комисията да основе оспорените класификации на изявлението за дерогация било явно недопустимо, тъй като такова „решение“ не съществувало. Дори да се приеме, че съществува, това „решение“ би било неразделна част от обжалваната директива и от процедурата, довела до приемането ѝ, в рамките на която Комисията била извършила собствена оценка на рисковете.

79 Жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, считат, че са пряко и лично засегнати по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО от оспорените класификации, предвидени в обжалваните актове.

80 По отношение на критерия за лично засягане жалбоподателите посочват, че въпреки общото си приложение оспорените класификации ги засягат лично поради особено фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица.

81 На първо място, подобно на другите две дружества, подписали изявлението за дерогация, жалбоподателите били ясно определяеми към момента на приемането на обжалваните актове и по този начин образували ограничен кръг икономически оператори по смисъла на съдебната практика. Това се дължало на факта, че жалбоподателите са участвали в оценката на рисковете от никеловите карбонати, на която се основават оспорените класификации. По-конкретно това индивидуализиране произтичало от споразумението между четирите

дружества, подписали изявлението за дерогация, използвано от Комисията за тази цел.

82 На второ място, като производители и вносители на засегнатите вещества жалбоподателите разполагали със специални процесуални гаранции в рамките на процедурата за оценка на рисковете, а именно гаранциите, предоставени от член 10, параграф 1 от Регламент № 793/93. Съгласно член 9, параграф 1 и член 12 от посочения регламент жалбоподателите били длъжни да участват в тази процедура, тъй като преди това са декларирали, че са произвеждали и внасяли никелови карбонати. Признато било, че едно лице е лично засегнато от даден акт, когато е участвало в процеса, довел до приемането му и когато приложимата правна уредба му предоставя определени процесуални гаранции. По силата на тези процесуални гаранции жалбоподателите имали право докладчикът да се допита до тях, преди да реши дали има нужда от информация или от изпитвания за целите на оценката на рисковете от никеловите карбонати.

83 Според жалбоподателите тези процесуални гаранции се прилагали не само за процедурата за оценка на рисковете, но и de facto за процедурата, довела до приемането на обжалваната директива, като се има предвид, че оспорените класификации се основавали на посочената оценка на рисковете, и по-специално на изявлението за дерогация. Според текста на член 11, параграф 3 от Регламент № 793/93 (вж. точка 26 по-горе) Комисията била длъжна да се консултира с докладчика, преди да реши да въведе мерки за управление на установените рискове, което може да включва предложение за изменение на класификацията. От своя страна докладчикът трябвало да се допита до засегнатите оператори по силата на член 10, параграф 1 от посочения регламент. Следователно процесуалните гаранции за жалбоподателите в рамките на процедурата за оценка на рисковете били неразделна част от процеса на приемане на решение, довел до решение за класификация като извършената с обжалваната директива, което имало за последица да ги индивидуализира по отношение на обжалваните актове. Жалбоподателите уточняват, че не се позовават на специални процесуални гаранции на основание Директива 67/548, така че позоваването от страна на Комисията на Определение на Общия съд от 14 декември 2005 г. по дело Arizona Chemical и

др./Комисия (T-369/03, Recueil, стр. II-5839, точка 76) било ирелевантно. Освен това, поради факта че са участвали отблизо в процедурата по оценка на рисковете на основание член 10, параграф 1 и член 11, параграф 3 от Регламент № 793/93, жалбоподателите се намирали в много различно положение от това на жалбоподателите по делото, по което е постановено това определение.

84 На трето място, жалбоподателите били лично засегнати от оспорените класификации, поради това че при приемането на последните Комисията нарушила процедурните им права, целящи да им гарантират, че предоставената от тях информация няма да бъде използвана за цели, различни от тези, за които са я предоставили. Изявлението за дерогация било съставено в особения контекст на оценката на рисковете от никелови карбонати на основание Регламент № 793/93, а не за целите на класификацията им като опасни вещества. По-конкретно в посоченото изявление жалбоподателите не признали съществуването на научни съображения, оправдаващи прилагането на „най-неблагоприятния сценарий“ по отношение на никеловия сулфат. Поради това Комисията била длъжна да се допита до жалбоподателите или най-малкото да ги изслуша, преди да използва изявлението за дерогация за цели, различни от тези, за които е съставено.

85 На четвърто място, обжалваните актове засягали положението на Norilsk Nickel в качеството му на представител на индустрията на никеловите карбонати в хода на разговорите с докладчика, DEPA и Комисията. Всъщност предшественикът на Norilsk Nickel — OMG — като най-голям производител било определено за дружество, което да представлява индустрията на никеловите карбонати в хода на преговорите, по-специално с DEPA и ECB, в рамките на оценката на рисковете на основание на Регламент № 793/93, като представя писмени становища, включително изявлението за дерогация, и като поддържа тесни контакти с тези инстанции. От това следвало, че Norilsk Nickel е лично засегнато от обжалваните актове както в качеството му на представител на индустрията на никеловите карбонати, така и като партньор в разговорите по отношение на DEPA и Комисията. Жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, оспорват довода на Комисията, че Norilsk Nickel не може да се позовава на Решение на Съда от

2 февруари 1988 г. по дело Kwekerij van der Kooy и др./Комисия (67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точки 20—24) и на Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия (C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точки 29 и 30) с мотива, че то не е професионално сдружение, тъй като тази съдебна практика подчертава по-скоро ролята на преговарящ на участващото образувание, отколкото правната му форма. В това отношение Nickel Institute добавя, че то не е могло да представлява индустрията в рамките на оценката на риска от никеловите карбонати, като се има предвид, че Регламент № 793/93 изисква в нея да участват производителите и вносителите на засегнатите вещества.

86 На пето място, жалбоподателите били лично засегнати от оспорените класификации поради интензивното им участие в процедурата за оценка на рисковете от никеловите карбонати, която в рамките на посочените актове е довела пряко до оспорените класификации. В това отношение тези класификации били сравними с изпълнителните мерки в областта на конкуренцията, дъмпинга или държавните помощи, които могат да бъдат оспорени от оператор, участвал активно в процедурата, довела до приемането им. Подобно на тези мерки, класификацията на едно вещество на основание Директива 67/548 не зависела от изключително политическо решение, за чието приемане институциите имат широка свобода на преценка, а трябвало да бъде определена до голяма степен въз основа на определени и обективни съображения, по-специално с оглед на критериите и на подробните технически данни, предвидени в приложение VI към посочената директива. Освен това в настоящия случай жалбоподателите се намирали в аналогично положение на това на производител, участвал в разследването, довело до приемането на антидъмпингов регламент, тъй като са участвали активно в процедурата, довела до оспорените класификации, основани по-специално на изявлението за дерогация.

87 На последно място, жалбоподателите отбелязват, че фигуриращите в точки 80—86 по-горе съображения се прилагат mutatis mutandis за оспорените класификации, както са възпроизведени в обжалвания регламент, като се има предвид, че те са резултат от „механично прехвърляне“ на предвидените в обжалваната директива и са идентични на тях.

88 По отношение на искането за отмяна на „решението“ тези класификации да се основат на изявлението за дерогация, жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, изтъкват, че съдържанието на акта, а не неговата форма позволява да се определи дали произвежда правно действие, което може да бъде предмет на обжалване. Очевидно било обаче, че в даден момент Комисията е решила да класира никеловите карбонати единствено въз основа на изявлението за дерогация. Всъщност Комисията не била представила в подкрепа на оспорените класификации никакви данни или доказателства относно собствената ѝ оценка на рисковете, свързани с присъщите свойства на никеловите карбонати, като единственият релевантен елемент в това отношение, а именно острата орална токсичност, вече е бил използван за целите на предходната класификация на чистия никелов карбонат.

89 Освен това, като използвала изявлението за дерогация за тези цели, Комисията била нарушила принципа на защита на оправданите правни очаквания. Действително жалбоподателите са могли легитимно да очакват, че сведенията, които са предоставили по силата на Регламент № 793/93, няма да бъдат използвани за по-неблагоприятни класификации на основание Директива 67/548 и че за класиране на никеловите карбонати Комисията ще извърши собствена научна оценка за опасностите, свързани с присъщите свойства на тези вещества, в съответствие с член 4 и с приложение VI към посочената директива.

90 Накрая според жалбоподателите оспореното „решение“ не е само неразделна част от обжалваната директива, а произвежда самостоятелно правно действие. Така било възможно трети лица като потребители на никелови карбонати да опитат да потърсят отговорност от жалбоподателите за отрицателните последици от изявлението за дерогация, включително по отношение на последващите класификации на други слабо разтворими никелови съединения.

91 В това отношение Nickel Institute по същество уточнява, че изявлението за дерогация е произвело и продължава да произвежда сериозни последици за

членуващите в него предприятия, тъй като засяга много други вещества на основата на никел, произвеждани, внасяни и използвани от тях. Така, благодарение именно на това изявление и на оспорените класификации, в Директива 2009/2/ЕО на Комисията от 15 януари 2009 година за изменение с цел адаптиране към техническия прогрес за тридесет и първи път на Директива 67/548 (ОВ L 11, стр. 6) никеловият хидроксикарбонат, никеловият дихидроксид и шестнадесет други производни на никела слабо разтворими вещества са класирани като вещества, които са „доказано канцерогени за човека“, без да е направена независима оценка на присъщите им свойства или на способността им да предизвикват раково заболяване, или на други релевантни въздействия на тези вещества върху човешкото здраве.

92 Накрая жалбоподателите, подкрепяни от Nickel Institute, оспорват факта, че жалбата им е останала без предмет поради отмяната на приложение I към Директива 67/548 с член 55, параграф 11 от Регламент № 1272/2008.

Съображения на Общия съд

— По допустимостта на искането за отмяна на твърдяното „решение“ оспорените класификации да се основат на изявлението за дерогация

93 По отношение на допустимостта на жалбата в частта ѝ, насочена срещу твърдяното „решение“ оспорените класификации да се основат на изявлението за дерогация, е достатъчно да се констатира, че — както изтъква Комисията — дори да се допусне съществуването на такова „решение“, то би съставлявало междинен етап или подготвителен акт в рамките на процедурата за адаптиране на Директива 67/548 към техническия прогрес, довела до тези класификации. Подобен акт обаче не може като такъв да е предмет на жалба за отмяна по смисъла

на член 230 ЕО, тъй като не произвежда задължителни правни последици от естество да засегнат интересите на жалбоподателите, изменяйки съществено правното им положение (вж. в този смисъл Определение на Съда от 17 март 2009 г. по дело Ayyanarsamy/Комисия и Германия, C-251/08 P, непубликувано в Сборника, точка 14 и цитираната съдебна практика, Определение от 14 декември 2005 г. по дело Arizona Chemical и др./Комисия, точка 83 по-горе, точка 55 и сл.).

94 Всъщност евентуалните незаконосъобразности, опорочаващи подобен подготвителен акт, трябва да се посочат в подкрепа на жалбата срещу окончателния акт, по отношение на който подготвителният акт представлява стадий на изработване (вж. в този смисъл Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 12). Поради това законосъобразността на това „решение“ може да се постави под въпрос само косвено, в подкрепа на жалба срещу актовете, с които е приключена процедурата (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юни 2009 г. по дело Krcova/Съд, T-498/07 P, все още непубликувано в Сборник СПС, точки 55 и 56), а именно в случая обжалваните актове.

95 Следователно трябва да се провери дали жалбоподателите са лично засегнати по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО от оспорените класификации, включени в обжалваните актове.

— По допустимостта на искането за частична отмяна на обжалваните актове

96 Обжалваните актове, включително оспорените класификации, имат общо приложение, тъй като се прилагат към обективно определени положения и пораждат

правни последици спрямо категория лица, посочени общо и абстрактно, а именно по отношение на всички физически или юридически лица, които произвеждат съответните вещества и/или търгуват с тях. Същевременно фактът, че по естеството и обхвата си даден акт има общ характер, тъй като се прилага за всички заинтересовани икономически оператори, не изключва възможността той да засяга лично някои от тях (Решение на Съда от 23 април 2009 г. по дело Sahlstedt и др./Комисия, C-362/06 P, Сборник, стр. I-2903, точка 29, Определение на Общия съд от 10 септември 2002 г. по дело Japan Tobacco и JT International/Парламент и Съвет, T-223/01, Recueil, стр. II-3259, точка 29 и Определение на Общия съд от 30 април 2003 г. по дело Villiger Söhne/Съвет, T-154/02, Recueil, стр. II-1921, точка 40, вж. също в този смисъл Решение на Съда от 18 май 1994 г. по дело Codorníu/Съвет, C-309/89, Recueil, стр. I-1853, точка 19).

97 В това отношение следва да се припомни, че субект, различен от адресата на даден акт, може да твърди, че е лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО само ако този акт го засяга поради някои присъщи за него качества или поради фактическо положение, което го отграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин като адресата на акта (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223 и Определение на Съда от 26 ноември 2009 г. по дело Região autónoma dos Açores/Съвет, C-444/08 P, непубликувано в Сборника, точка 36).

98 Всъщност, когато едно решение засяга група лица, които са определени или са били определяеми към момента на приемане на този акт и в зависимост от присъщи за членовете на тази група критерии, тези лица могат да бъдат лично засегнати от посочения акт в качеството си на част от ограничен кръг икономически оператори (Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 60, Решение на Съда от 13 март 2008 г. по дело Комисия/Infront WM, C-125/06 P, Сборник, стр. I-1451, точка 71 и Решение по дело Sahlstedt и др./Комисия, точка 96 по-горе, точка 30).

99 Въпреки това възможността да се определи с по-голяма или по-малка точност колко или дори кои са правните субекти, по отношение на които се прилага дадена мярка, изобщо не предполага, че същите трябва да бъдат разглеждани като лично засегнати от тази мярка, когато е безспорно, че това прилагане се осъществява по силата на обективно правно или фактическо положение, определено от въпросния акт (Решение по дело Sahlstedt и др./Комисия, точка 96 по-горе, точка 31, Определение на Съда от 8 април 2008 г. по дело Saint-Gobain Glass Deutschland/Комисия, C-503/07 P, Сборник, стр. I-2217, точка 70).

100 Допустимостта на искането за отмяна на обжалваните актове трябва да се разгледа именно с оглед на тези принципи.

101 В подкрепа на тезата си, че са лично засегнати и от оспорените класификации, жалбоподателите по същество изтъкват, първо, че заедно с две други дружества, търгуващи с никелови карбонати, те съставляват ограничен кръг оператори, които в хода на процедурата за оценка на рисковете съгласно Регламент № 793/93 са представили съвместно, по взаимно съгласие, изявлението за дерогация, чието съдържание Комисията била използвала незаконно за целите на оспорените класификации. Второ, жалбоподателите разполагали със специални процесуални гаранции на основание на посочения регламент, които се прилагат de facto за процедурата, довела до приемането на обжалваната директива. Трето, Комисията била нарушила процесуалните права на жалбоподателите, по-специално правото им да бъдат изслушани, като пропуснала да се допита до тях, преди да използва изявлението за дерогация за цели, различни от тези, за които е съставено. Четвърто, Norilsk Nickel било индивидуализирано в качеството му на представител на индустрията на никеловите карбонати в рамките на преговорите с DEPA и ECB относно оценката на рисковете от тези вещества съгласно Регламент № 793/93. Пето, жалбоподателите били лично засегнати от оспорените класификации поради интензивното им участие в тази процедура за оценка на рисковете, която пряко водела до тези класификации.

102 На първо място, следва да се разгледа дали жалбоподателите са разполагали с изрично гарантирани процесуални права в рамките на процедурата, довела до оспорените класификации, които са могли да ги индивидуализират като адресати, тъй като този въпрос заема централно място в доводите им.

103 В това отношение следва да се припомни най-напред, че участието на едно лице в процеса по приемане на акт на Съюза може да го индивидуализира по отношение на въпросния акт само в случай че в полза на това лице са предвидени процесуални гаранции от правната уредба на Съюза. Така, щом разпоредба на правото на Съюза налага за приемането на решение да се следва процедура, в рамките на която физическо или юридическо лице може да претендира за евентуални права, сред които правото да бъде изслушано, особеното правно положение, от което се ползва то, има за последица индивидуализирането му по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО (вж. Определение на Съда от 17 февруари 2009 г. по дело Galileo Lebensmittel/Комисия, C-483/07 P, Сборник, стр. I-959, точка 53 и цитираната съдебна практика).

104 На следващо място трябва да се уточни, че такова индивидуализиране се признава все пак само доколкото процесуалните гаранции, на които е направено позоваване, са предвидените от приложимата правна уредба (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 април 2004 г. по дело Комисия/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, стр. I-3425, точка 47, Определение на Съда от 8 декември 2006 г. по дело Polyelectrolyte Producers Group/Комисия и Съвет, C-368/05 P, непубликувано в Сборника, точка 58 и Определение на Съда по дело Galileo Lebensmittel/Комисия, точка 103 по-горе, точки 46 и 54, Решение на Общия съд от 11 септември 2002 г. по дело Pfizer Animal Health/Съвет, T-13/99, Recueil, стр. II-3305, точка 101 и Решение на Общия съд по дело Alpharma/Съвет, T-70/99, Recueil, стр. II-3495, точка 93). Така от съдебната практика произтича, че активното участие на жалбоподателя в дадена процедура, особено когато тя е предназначена за приемането на актове с общо приложение, може да го индивидуализира само ако участието му почива на такива процесуални гаранции (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 30 януари 2001 г. по дело La Conqueste/Комисия, T-215/00, Recueil, стр. II-181, точки 42 и 43 и цитираната съдебна практика, и Определение на Общия съд от 14 декември 2005 г. по дело Arizona Chemical и др./Комисия, точка 83 по-горе, точка 73).

105 Трябва обаче да се констатира, че жалбоподателите сами признават, че не разполагат с такива процесуални гаранции на основание Директива 67/548 или Регламент № 1272/2008, които да могат да обосноват допустимостта на жалбата им.

106 Що се отнася до обжалваната директива, достатъчно е да се припомни, че релевантните процедурни правила, уреждащи процеса на приемането ѝ, а именно точки 4.1.2—4.1.5 от приложение VI към Директива 67/548, всъщност не предвиждат такива процесуални гаранции в полза на операторите, потенциално засегнати от резултата от процедура за адаптиране на Директива 67/548 към техническия прогрес (вж. в този смисъл Определение от 14 декември 2005 г. по дело Arizona Chemical и др./Комисия, точка 83 по-горе, точки 72—80 и цитираната съдебна практика).

107 Същото се отнася и за разпоредбите на Регламент № 1272/2008, по-специално член 53, параграф 1 и член 54, параграф 3 от него, във връзка с член 5а, параграфи 1—4 от Решение 1999/468 (вж. точки 20—22 по-горе), уреждащи приемането на обжалвания регламент. Тази преценка не се поставя под въпрос от факта, че член 37, параграфи 2—4 от Регламент № 1272/2008 (вж. точка 19 по-горе) предвижда правото на производителите, вносителите или потребителите надолу по веригата да представят пред ECHA предложение за хармонизирано класифициране и етикетиране на дадено вещество и да получат — евентуално след като представят съображенията си — становище на Комитета за оценка на риска към ECHA. Всъщност евентуалните процесуални гаранции, предвидени в член 37 от Регламент № 1272/2008, се прилагат само в хипотезата, когато било национален орган, било производител, вносител или потребител надолу по веригата представи такова предложение, което не е направено в настоящия случай.

108 Доколкото жалбоподателите се позовават на своя процесуален статут съгласно Регламент № 793/93, следва да се отбележи, че в членове 6—10 този регламент

наистина предвижда като специални процесуални права и задължения (вж. точки 23—28 по-горе) активното участие на заинтересованите оператори в процедурата за оценка на рисковете с цел изготвяне на приоритетен списък на съответните вещества и евентуални предложения за стратегии или за мерки, по-специално за ограничаване на установените рискове. Трябва обаче да се констатира, от една страна, че разпоредбите на Регламент № 793/93 не са приложими за процедурата за класификация на дадено вещество като опасно вещество, и от друга страна, че в съответствие с член 11, параграф 2 от същия регламент процедурата за оценка на рисковете от никеловите карбонати, която е различна от процедурата, довела до оспорените класификации, е приключила с вписването на тези вещества в четвъртия списък на приоритетните вещества съгласно Регламент № 2364/2000 (вж. точка 32 по-горе). Това съображение се потвърждава от член 11, параграфи 1—3 от Регламент № 793/93, по силата на който само на основата на окончателната оценка на рисковете и на евентуална препоръка за стратегия, приета в съответствие с посочената в член 15 от същия регламент процедура на комитет, Комисията може да реши, ако е необходимо, да предложи общностни мерки в рамките на Директива 76/769 или на други съществуващи подходящи инструменти на Общността (вж. точка 26 по-горе). Трябва да се констатира обаче, че тези разпоредби изобщо не уточняват условията, при които резултатът от оценката на рисковете или евентуалната препоръка за стратегия могат да доведат до предложение за класификация на съответното вещество съгласно Директива 67/548 и дори съгласно Регламент № 1272/2008, което показва, че процедурата за оценка на рисковете е самостоятелна по отношение на тази за класификация на дадено вещество като опасно вещество.

109 Посочените по-горе разпоредби на Регламент № 793/93 следователно не предоставят процесуални гаранции, приложими за целите на класификацията на дадено вещество като опасно вещество съгласно Директива 67/548 или Регламент № 1272/2008. Те също така не установяват връзка между процедурата за оценка на рисковете от дадено вещество, от една страна, и процедурата, предназначена за такава класификация като опасно вещество, от друга страна, позволяваща да се направи извод, че предоставените от Регламент № 793/93 процесуални

гаранции са приложими, макар и само de facto, както претендират жалбоподателите, в рамките на последната процедура.

110 Следователно трябва да се отхвърли доводът, че процесуалните гаранции и упражняването им в хода на процедурата за оценка на рисковете са от естество да индивидуализират жалбоподателите по отношение на оспорените класификации, тъй като последните не са резултат от процедурата за оценка на рисковете съгласно Регламент № 793/93, а от съответните отделни процедури за адаптиране на Директива 67/548 и на Регламент № 1272/2008 към техническия прогрес, в рамките на които жалбоподателите не разполагат с такива гаранции.

111 Освен това при липсата на процесуални гаранции, свързани с последните процедури, не може да се приеме доводът, че жалбоподателите са индивидуализирани, поради това че са участвали активно в процедурата за оценка на рисковете от никеловите карбонати. По същия начин следва да се отхвърли тезата, че процедурите за адаптация към техническия прогрес били сравними с други административни процедури като тези в областта на конкуренцията, държавните помощи или дъмпинга, в рамките на които някои права на защита, предвидени в изрични разпоредби, трябва да се гарантират и спазват при приемането на акт с индивидуално или общо приложение (вж. в този смисъл Определение от 14 декември 2005 г. по дело Arizona Chemical и др./Комисия, точка 83 по-горе, точки 58 и 74, и цитираната съдебна практика), какъвто обаче не е настоящият случай.

112 На второ място, жалбоподателите не претендират, че в рамките на процедурите, довели до приемането на обжалваните актове, Norilsk Nickel е играло роля на представител и на главен преговарящ на никеловата индустрия, аналогична

на ролята му в хода на процедурата за оценка на рисковете съгласно Регламент № 793/93. Освен това от фигуриращите в точки 105—111 по-горе съображения произтича, че дори да се приеме за установено, подобно качество в хода на последната процедура не се разпростира задължително и към процедурите за адаптация към техническия прогрес на Директива 67/548 и Регламент № 1272/2008. Следователно Norilsk Nickel не може да се счита за лично засегнато поради това качество с оглед на оспорените класификации, без да е нужно да се разглежда дали по отношение само на участието му в процедурата за оценка на рисковете е могло да изпълнява критериите за индивидуализиране, признати в Решение по дело Kwekerij van der Kooy и др./Комисия, точка 85 по-горе (точки 20—24) и Решение по дело CIRFS и др./Комисия, точка 85 по-горе (точки 29 и 30).

113 На трето място, жалбоподателите не са доказали съществуването на право да бъдат изслушани, което твърдят, че Комисията е нарушила, поради това че не се е допитала до тях, преди да използва изявлението за дерогация извън процедурата за оценка на рисковете и/или за други цели (вж. точка 84 по-горе). Всъщност нито член 9, параграфи 1 и 3, нито член 10, параграф 1, нито член 11, параграфи 1—3 от Регламент № 793/93 предвиждат такова право вследствие на подаването и на приемането на искане на производителите и на вносителите да бъдат освободени от някои или от всички допълнителни изпитвания. Впрочем жалбоподателите не твърдят, че изявлението за дерогация съдържа поверителни данни по смисъла на член 16, параграф 1 от същия регламент, които Комисията да е била длъжна да защити. В това отношение следва да се припомни също, че по принцип нито процесът на изработване на актовете с общо приложение, нито естеството на тези актове, изискват по силата на общите принципи на правото на Съюза — като правото на изслушване — участието на засегнатите лица, тъй като се предполага, че техните интереси са представлявани от политическите инстанции, призвани да приемат тези актове (вж. Определение от 14 декември 2005 г. по дело Arizona Chemical и др./Комисия, точка 83 по-горе, точка 73 и цитираната съдебна практика). Във всички случаи, дори да се приеме, че в рамките на процедурата, довела до оспорените класификации, Комисията се е опряла на изявлението за дерогация в посочения от жалбоподателите смисъл, от цитираната в точки 103 и 104 по-горе съдебна практика произтича, че предвид автономния характер на процедурата за класификация на опасните вещества по отношение на тази за оценката на рисковете от някои вещества и при липсата на изрично гарантирани процесуални права в приложимата за конкретния случай правна уредба, жалбоподателите не могат да се позовават в подкрепа на процесуалната

си легитимация за обжалване на оспорените класификации, на процесуална гаранция, свързана само с процедурата за оценка на рисковете.

114 На четвърто място, следва да се разгледа дали споразумението между жалбоподателите, PCF и Königswarter относно изявлението за дерогация, както и съществуването на това изявление, и използването му от Комисията, могат да ги индивидуализират като оператори, които са част от ограничен кръг по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 98 по-горе.

115 В това отношение следва да се отбележи най-напред, че жалбоподателите не претендират, че са единствените оператори, произвеждащи никелови карбонати и търгуващи с тях, които са засегнати от оспорените класификации.

116 На следващо място, наистина е безспорно, от една страна, че жалбоподателите и другите двама оператори, подписали изявлението за дерогация, са единствените, участвали активно в процедурата за оценка на рисковете от никеловите карбонати, и от друга страна, че DEPA е използвала това изявление в подкрепа на последващото си предложение за класифициране на никеловите карбонати като опасни вещества на основание Директива 67/548. Освен това, за разлика от други потенциално засегнати оператори от никеловия сектор, тези четирима оператори са били ясно определяеми и дори определени от инстанциите, които отговарят за разглеждането и обсъждането на това предложение за класификация и за приемането на окончателно решение в това отношение.

117 Същевременно следва да се приеме, че тези елементи не са достатъчни, за да индивидуализират жалбоподателите по отношение на оспорените класификации.

118 Трябва да се отбележи, че фактът на съвместно подаване на изявление за дерогация не създава придобито или субективно право в полза на тези оператори, тъй като това изявление е само молба от тяхна страна, подадена на основание член 9, параграф 3 от Регламент № 793/93, за освобождаването им от някои допълнителни изпитвания за целите на оценката на рисковете от засегнатите вещества. Така това обстоятелство не представлява присъща за тези оператори характеристика, която да може да се сравни с качеството на носител на предварително съществуващо изключително право за телевизионно излъчване на спортно събитие с голямо значение за обществото като разглежданото в Решение по дело Комисия/Infront WM, точка 98 по-горе (точки 73—77), с качеството на страна по договор, сключен преди приемането на оспорената мярка като разглежданото в Решение на Съда от 17 януари 1985 г. по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия (11/82, Recueil, стр. 207, точка 31), или пък с това на лице със специален данъчен статут вследствие одобрение от държавата, предоставено въз основа на схема за помощи като разглежданата в Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, точка 98 по-горе (точки 59—63).

119 Освен това съдебната практика само по изключение признава индивидуализиращия характер на такива особени качества, поради факта че оспорените мерки са имали за предмет именно накърняването на обхвата и на упражняването на тези предварително съществуващи права, чието съществуване е било предварително известно на компетентната институция или чиито носители са били напълно определяеми към съответния момент (вж. в този смисъл Решение по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия, точка 118 по-горе, точка 31, Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, точка 98 по-горе, точка 63, Решение по дело Комисия/Infront WM, точка 98 по-горе, точки 72 и 76, и Определение по дело Galileo Lebensmittel/Комисия, точка 103 по-горе, точка 46, Определение на Общия съд от 6 септември 2004 г. по дело SNF/Комисия, T-213/02, Recueil, стр. II-3047, точки 68—70).

120 В настоящия случай обаче жалбоподателите не могат да се позовават на предварително съществуващи права, които могат да бъдат засегнати от оспорените класификации, и следователно не могат да претендират, че са специално засегнати по отношение на всеки друг потенциално засегнат оператор, тъй като изявлението за дерогация не е равностойно на такова право. Така само възможността чрез изявлението за дерогация да се определят към момента на приемането на обжалваните актове броят и наименованието на някои от

операторите, за които се прилагат, не предполага, че тези оператори трябва да се считат за лично засегнати от тези актове, щом като прилагането се извършва по силата на обективно правно или фактическо положение, определено от посочените актове (вж. точка 99 по-горе), по-специално поради качеството им на производител или дистрибутор на никелови карбонати. Следователно, дори с оглед на това изявление, жалбоподателите са засегнати от обжалваните актове на същото основание като всеки друг оператор, който се намира — понастоящем или потенциално — в идентично положение, а именно в това на производител на никелови карбонати и/или на търгуващ с тях.

121 От това следва, че жалбоподателите неправилно твърдят, че са лично засегнати от оспорените класификации.

122 Поради това искането за частична отмяна на обжалваните актове следва да се отхвърли като недопустимо.

123 С оглед на всички гореизложени съображения и без да е необходимо Общият съд да се произнася по искането да се обяви липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество, доколкото с него се цели частична отмяна на обжалваната директива, жалбата в нейната цялост следва да се отхвърли като недопустима.

По съдебните разноски

124 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

125 По смисъла на член 87, параграф 4, първа алинея от същия правилник държавите членки, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Кралство Дания понася направените от него съдебни разноски.

126 Съгласно член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник Общият съд може да вземе решение встъпила страна да понесе направените от нея съдебни разноски. В настоящия случай Nickel Institute, което е встъпило в подкрепа на исканията на жалбоподателите, понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (голям състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Norilsk Nickel Harjavalta Oy и Umicore SA/NV понасят направените от тях съдебни разноски, както и тези, направени от Европейската комисия.

3) **Кралство Дания и Nickel Institute понасят направените от тях съдебни разноски.**

Съставено в Люксембург на 7 септември 2010 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
M. Jaeger

Съдържание

Правна уредба ..... II - 3965

Разпоредби на Договорите за ЕО и ФЕС ..... II - 3965

Директива 67/548 ..... II - 3966

Процедура за адаптиране на Директива 67/548 към техническия прогрес ..... II - 3969

Частична отмяна, изменение и замяна на Директива 67/548 от Регламент № 1272/2008 ..... II - 3970

Регламенти (ЕИО) № 793/93 и (ЕО) № 1907/2006 ..... II - 3975

Обстоятелства в основата на спора ..... II - 3978

Жалбоподатели и засегнати вещества ..... II - 3978

Процедура относно оценка на рисковете от никеловите карбонати ..... II - 3978

Процедура, довела до оспорените класификации ..... II - 3980

Производство и искания на страните ..... II - 3987

От правна страна ..... II - 3991

По приложимостта на член 263, четвърта алинея ДФЕС ..... II - 3991

Доводи на страните ..... II - 3991

Съображения на Общия съд ..... II - 3992

По допустимостта на настоящата жалба ..... II - 3995

Доводи на страните ..... II - 3995

Съображения на Общия съд ..... II - 4001

— По допустимостта на искането за отмяна на твърдяното „решение“ оспорените класификации да се основат на изявлението за дерогация II - 4001

— По допустимостта на искането за частична отмяна на обжалваните актове ..... II - 4002

По съдебните разноски ..... II - 4012